

EVROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

ČETVRTI ODJEL

ČOLIĆ I DRUGI protiv BOSNE I HERCEGOVINE

(Aplikacije br. 1218/07, 1240/07, 1242/07, 1335/07, 1368/07, 1369/07, 3424/07, 3428/07, 3430/07, 3935/07, 3940/07, 7194/07, 7204/07, 7206/07 i 7211/07)

PRESUDA

STRASBOURG

10. novembra 2009.

Ova presuda postat će konačna pod uslovima propisanim u članu 44. stav 2. Konvencije. Presuda može biti predmet redakcijskih izmjena.

U predmetu Čolić i drugi protiv Bosne i Hercegovine,

Evropski sud za ljudska prava (Četvrti odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Nicolas Bratza, *predsjednik*
Giovanni Bonello,
Ljiljana Mijović,
David Thór Björgvinsson,
Ján Šikuta
Ledi Bianku,
Mihai Poalelungi, *sudije*
i Lawrence Early, *registrar Odjela*

Nakon vijećanja zatvorenog za javnost, održanog 20. oktobra 2009. godine, donijelo je sljedeću presudu:

PROCEDURA

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je podnošenjem 15 zahtjeva protiv Bosne i Hercegovine (1218/07, 1240/07, 1242/07, 1335/07, 1368/07, 1369/07, 3424/07, 3428/07, 3430/07, 3935/07, 3940/07, 7194/07, 7204/07, 7206/07 i 7211/07), koje je, u skladu s članom 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (dalje u tekstu: Konvencija), Sudu podnijelo 26 državljana Bosne i Hercegovine: g. Igor Čolić, g. Stevo Trninić, g. Dušan Punišić, g. Teofik Jusufagić, g. Jovica Novaković, g. Predrag Vulin, gđa Velinka Žujić, g. Duško Žujić, g. Jovo Žujić, g. Goran Simović, g. Tomislav Malkić, gđa Draginja Malkić, g. Dražen Malkić, gđa Kristina Todorović, g. Mišo Todorović, gđa Marina Todorović, gđa Mila Todorović, g. Vid Milić, g. Vojin Višić, gđa Miladinka Bojanić, gđa Tatjana Petrović, gđa Marijana Ivanov, g. Predrag Ivanov, g. Milan Majstorović, gđa Mira Majstorović i g. Siniša Majstorović (dalje u tekstu: aplikanti), u periodu između 25. novembra 2006. i 18. januara 2007.

2. Aplikante je zastupao g. I. Sjerikov, advokat iz Banjaluke. Vladu Bosne i Hercegovine (dalje u tekstu: Vlada) zastupala je njena zastupnica, gđa M. Mijić.

3. Aplikanti su se žalili na neizvršavanje presuda domaćih sudova koje su donesene u njihovu korist.

4. Dana 23. juna 2008., predsjednik Četvrtog odjela odlučio je da Vladu obavijesti o ovim aplikacijama. Takođe je odlučeno da se meritum i dopuštenost aplikacija razmatraju istovremeno (član 29. stav 3.)

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI SLUČAJA

5. G. Trninić i g. Novaković žive u Srbiji, dok ostali aplikanti žive u Bosni i Hercegovini.

6. Presudama prvostepenog suda u Banjaluci od 18. septembra 2001, 28. januara 2003, 27. marta 2001, 25. februara 2002, 19. marta 2003, 6. jula 1999, 5. novembra 2001, 4. aprila 2000, 21. decembra 1999, 12. maja 1999, 1. oktobra 1999, 17. aprila 2002, 17. oktobra 2002, 22. aprila 2002, 17. jula 2001. i 15. februara 1999, koje su postale pravosnažne dana 16. novembra 2004, 26. maja 2005, 17. septembra 2003, 25. januara 2005, 25. aprila 2005, 20. juna 2001, 18. oktobra 2004, 20. marta 2002, 10. jula 2001, 5. januara 2001, 9. marta 2001, 17. marta 2005, 10. maja 2005, 21. decembra 2004, 28. decembra 2004 i 6. jula 2001, naloženo je Republici Srpskoj¹, da u roku od 15 dana, isplati sljedeće iznose na ime ratne štete, zajedno sa zateznim kamatama po zakonskoj stopi izračunatoj od dana donošenja relevantne prvostepene presude:

- (a) g. Čoliću 30.000 KM² na ime nematerijalne štete i 2.410 KM na ime troškova postupka;
- (b) g. Trniniću 27.000 KM na ime nematerijalne štete i 1.114 KM na ime troškova postupka;
- (c) g. Punišiću 15.500 KM na ime nematerijalne štete i 1.782 KM na ime troškova postupka;
- (d) g. Jusufagiću 8.580 KM na ime materijalne štete i 2.550 na ime troškova postupka;
- (e) g. Novakoviću 27.000 KM na ime nematerijalne štete i 1.456 KM na ime troškova postupka;
- (f) g. Vulinu 8.500 KM na ime nematerijalne štete;
- (g) g. Vulinu 9.000 KM na ime nematerijalne štete i 718 KM na ime troškova postupka;
- (h) porodici Žujić 6.000 KM na ime nematerijalne štete i 1.175 KM na ime troškova postupka;
- (i) g. Simoviću 15.200 KM na ime nematerijalne štete i 1.567 KM na ime troškova postupka;
- (j) porodici Malkić 15.000 KM na ime nematerijalne štete, 1.953 KM na ime materijalne štete i 3.000 KM na ime troškova postupka;
- (k) porodici Todorović 20.000 KM na ime nematerijalne štete, 600 KM na ime materijalne štete i 1.500 KM na ime troškova postupka;
- (l) g. Miliću 16.500 KM na ime nematerijalne štete i 1.374 KM na ime troškova postupka;
- (m) g. Višiću 11.400 KM na ime nematerijalne štete i 987 KM na ime troškova postupka;
- (n) gđi Bojanić 10.000 KM na ime nematerijalne štete, 2.000 KM na ime materijalne štete i 1.015 KM na ime troškova postupka;
- (o) gđi Petrović i porodici Ivanov 7.500 KM na ime nematerijalne štete, 1.050 KM na ime materijalne štete i 2.327 KM na ime troškova postupka; i

¹ Bosna i Hercegovina se sastoji od dva entiteta (Federacija Bosne i Hercegovine i Republika Srpska) i jednog distrikta (Distrikt Brčko)

² Konvertibilna marka (BAM) ima isti devizni kurs u odnosu na euro (EUR) kao i njemačka marka (DEM) : 1 eur = 1.95583 KM

(p) porodici Majstorović 15.000 KM na ime nematerijalne štete, 2.241 KM na ime materijalne štete i 1.132 KM na ime troškova postupka.

7. Prvostepeni sud u Banjaluci donio je rješenja o izvršenju dana 20. aprila 2005, 24. oktobra 2005, 4. novembra 2003, 19. aprila 2005, 26. decembra 2005, 31. januara 2005 (nalažući izvršenje dvije presude donesene u korist g. Vulina), 2. juna 2003, 1. novembra 2001, 6. jula 2001, 4. aprila 2002, 5. septembra 2005, 25. oktobra 2005, 7. aprila 2005, 19. aprila 2005 i 29. avgusta 2001, pojedinačno za gore navedene aplikante.

8. Aplikanti su se zbog neizvršenja presuda žalili Domu za ljudska prava ili Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine. Dana 9. novembra 2005. Komisija za ljudska prava (pravni sljednik Doma za ljudska prava) utvrdila je povredu člana 6. Konvencije i člana 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju u slučaju g. Simovića, porodica Malkić, Todorović i Majstorović. Dana 20. decembra 2005, 12. aprila i 27. juna 2006. Ustavni sud je na isti način odlučio u slučajevima g. Čolić, g. Trinić, g. Jusufagić, g. Novaković, g. Vulin, g. Milić, g. Višić, gđa Bojanić, gđa Petrović i porodice Ivanov. Dana 3. jula 2006., nakon izmjena Zakona o utvrđivanju i načinu izmirenja unutrašnjeg duga Republike Srpske iz 2004. godine, Komisija za ljudska prava smatrala je da je to pitanje riješeno u slučajevima g. Punišić i porodica Žujić, i odbacila je ove slučajeve.

9. Presude koje se razmatraju u predmetnom slučaju, čini se, još uvijek nisu izvršene u potpunosti (vidjeti tačku 11. dalje u tekstu).

II. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

10. Imajući u vidu brojne parnične postupke pokrenute u skladu sa relevantnim Zakonom o obligacionim odnosima, Republika Srpska je 29. novembra 2005. godine izradila generalni plan za naknadu ratne štete i obustavila neriješene parnične postupke (vidjeti Zakon o ostvarivanju prava na naknadu materijalne i nematerijalne štete nastale u periodu ratnih dejstava od 20. maja 1992. do 19. juna 1996. iz 2005. godine¹). Rok za dostavu takvih potraživanja u većini slučajeva je istekao 28. februara 2007. godine, (u slučajevima štete nastale nestankom bliskog srodnika rok ističe 31. decembra 2009.). Naknada dodijeljena prema ovom planu vrši se isplatom vladinih obveznica, koje će se plaćati u 10 godišnjih rata. Na ove obveznice se obračunava kamata po stopi od 1.5% godišnje i one se mogu prodavati na berzi (njihova trenutna cijena na berzi iznosi oko 45% od njihove nominalne vrijednosti). Od 12. maja 2009. godine one se, takođe, mogu koristiti za plaćanje poreza koji je akumuliran do 31. decembra 2007. Prema zvaničnim podacima, doneseno je oko 6.000 upravnih odluka prema ovom planu do 7. avgusta 2008. (tako je dodijeljena naknada dostigla iznos od približno 50.000.000 KM). Još uvijek je ostalo neriješeno 21.000 slučajeva.

¹ Zakon o ostvarivanju prava na naknadu materijalne i nematerijalne štete nastale u periodu ratnih dejstava od 20. maja 1992. do 19. juna 1996. godine, objavljen u „Službenom glasniku Republike Srpske“, broj 103/05 od 21. novembra 2005, izmjene objavljene u „Službenom glasniku RS“, br. 1/09 od 5. januara 2009. i 49/09 od 3. jula 2009.

11. Do 29. novembra 2005. godine nekih 9.000 presuda je postalo pravosnažno (uključujući i one koje se razmatraju u predmetnom slučaju). Republici Srpskoj je naloženo da plati ukupno oko 140.000.000 KM, plus zatezne kamate. Izvršenje ovih presuda (osim troškova postupka i pripadajućih zateznih kamata koji su nedavno isplaćeni) je privremeno obustavljeno od 28. maja 2002. godine, u skladu sa Zakonom o odlaganju od izvršenja sudskih odluka na teret sredstava budžeta Republike Srpske po osnovu isplate naknade materijalne i nematerijalne štete nastale uslijed ratnih dejstava i po osnovu isplate stare devizne štednje, iz 2002. godine¹, Zakonom o privremenom odlaganju od izvršenja potraživanja iz budžeta Republike Srpske iz 2003. godine² i Zakonom o utvrđivanju i načinu izmirenja unutrašnjeg duga Republike Srpske iz 2004. godine.³ U skladu sa Odlukom o emisiji obveznica Republike Srpske za izmirenje obaveza po osnovu materijalne i nematerijalne štete nastale u periodu ratnih dejstava od 20. maja 1992. do 19. juna 1996. godine⁴, glavni dug i pripadajuće zatezne kamate moraju se isplatiti u deset godišnjih rata u periodu između 2014. i 2023. godine. U međuvremenu, 30. juna 2008. izdate su vladine obveznice svima koji su dobili gore navedene presude, na iznos njihovog glavnog potraživanja i do tada akumuliranih zateznih kamata (od tog datuma više se ne računaju zatezne kamate). Kamate na obveznice se računaju po godišnjoj stopi od 1.5%. Oni koji ne mogu ili ne žele da čekaju do 2023. godine mogu svoje obveznice prodati na berzi (njihova trenutna cijena iznosi oko 45% od njihove nominalne vrijednosti). Od 12. maja 2009. obveznice se takođe mogu koristiti za plaćanje poreza nastalih do 31. decembra 2007. godine.

Iako su Komisija za ljudska prava i Ustavni sud Bosne i Hercegovine u početku smatrali da ovakvo rješenje nije u skladu sa članom 6. Konvencije i članom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju (vidjeti odluku CH/00/3615 Komisije za ljudska prava od 9. novembra 2005. i odluku AP 774/04 Ustavnog suda od 20. decembra 2005.), odlučili su da je ovo pitanje riješeno nakon izmjena Zakona o utvrđivanju i načinu izmirenja unutrašnjeg duga Republike Srpske iz 2004. godine (vidjeti odluku CH/01/7197 Komisije za ljudska prava od 3. jula 2006. i dopis od 17. novembra 2008., koji je Ustavni sud uputio apelantu u slučaju AP 505/06). Izmjene su se, između ostalog, odnosile na vremenski rok za izvršenje ovih presuda i plaćanje kamata, kao i dosuđenih troškova postupka. Nakon odluke Ustavnog suda Republike

¹ *Zakon o odlaganju od izvršenja sudskih odluka na teret sredstava budžeta Republike Srpske po osnovu isplate naknade materijalne i nematerijalne štete nastale uslijed ratnih dejstava i po osnovu isplate stare devizne štednje*, objavljen u Službenom glasniku Republike Srpske br. 25/02 od 20. maja 2002, izmjene objavljene u Službenom glasniku br. 51/03 od 1. jula 2003.

² *Zakon o privremenom odlaganju od izvršenja potraživanja iz budžeta Republike Srpske*, objavljen u Službenom glasniku Republike Srpske br. 110/03 od 20. decembra 2003., izmjene objavljene u Službenom glasniku br. 63/04 od 29. juna 2004. godine.

³ *Zakon o utvrđivanju i načinu izmirenja unutrašnjeg duga Republike Srpske*, objavljen u Službenom glasniku Republike Srpske, br. 63/04 od 15. jula 2004., izmjene objavljene u Službenom glasniku br. 47/06 od 11. maja 2006, 68/07 od 1. avgusta 2007, 17/08 od 26. februara 2008, 64/08 od 11. jula 2008 i 34/09 od 4. maja 2009.

⁴ *Odluka o emisiji obveznica Republike Srpske za izmirenje obaveza po osnovu materijalne i nematerijalne štete nastale u periodu ratnih dejstava od 20. maja 1992. do 19. juna 1996. godine*, objavljena u Službenom glasniku Republike Srpske br. 62/08 od 7. jula 2008.

Srpske od 15. januara 2009., Zakon o utvrđivanju i načinu izmirenja unutrašnjeg duga Republike Srpske iz 2004. godine pretrpio je daljnje izmjene.

12. Prema Zakonu o visini zatezne kamate iz 2001.¹ iznos zatezne kamate ne može biti veći od iznosa glavnog duga. Zatezna kamata se izračunava na osnovu zvanične stope rasta cijena na malo, plus dodatnih 0.05% na dan (što odgovara godišnjoj stopi od 18.25%).

PRAVO

13. Aplikanti su se žalili na neizvršavanje pravosnažnih domaćih odluka navedenih u tački 6. gore u tekstu. Oni su se pozvali na član 6. Konvencije i član 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Član 6. u relevantnom dijelu predviđa:

„Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ..., svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom.“

Član 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju glasi:

„Svako fizičko ili pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uvjetima predviđenim zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primjenjuje takve zakone koje smatra potrebnim da bi nadzirala korištenje imovine u skladu s općim interesima ili da bi osigurala naplatu poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

I. NAVODNO KRŠENJE ČLANA 6. KONVENCIJE I ČLANA 1. PROTOKOLA br. 1 UZ KONVENCIJU

A. Dopuštenost

14. Sud konstatuje da aplikacije nisu očito neosnovane u smislu značenja člana 35. stav 3. Konvencije i da nisu nedopuštene po bilo kom drugom osnovu. Stoga, one moraju biti proglašene dopuštenim. U skladu sa odlukom da primijeni član 29. stav 3. Konvencije (vidjeti tačku 4. presude), Sud će odmah razmatrati i meritum ovih aplikacija.

¹ Zakon o visini zatezne kamate, objavljen u „Službenom glasniku Republike Srpske“, br. 19/01 od 11. maja 2001, izmjene objavljene u „Službenom glasniku RS“, br. 52/06 od 17. maja 2006. i 103/08 od 4. novembra 2008.

Nadalje, Sud smatra prikladnim da spoji aplikacije u skladu sa pravilom 42. Poslovnika Suda.

B. Meritum

15. Predmetni slučaj je sličan - iako ne identičan - predmetu *Jeličić protiv Bosne i Hercegovine*, br. 41183/02, ECHR 2006-XII, u kojem je Sud utvrdio povredu člana 6. i člana 1. Protokola br. 1. On se odnosi, kao i u slučaju *Jeličić*, na zakonsko odgađanje izvršenja cijele jedne kategorije pravosnažnih presuda zbog obima javnog duga koji proizlazi iz ovih presuda. Iako su aplikanti od Suda tražili da u njihovom slučaju koristi jurisprudenciju iz predmeta *Jeličić*, Vlada je tražila da se napravi razlika između ova dva slučaja, i to na osnovu slijedećeg:

Prvo, Vlada je tvrdila da postoji znatno više domaćih presuda kojima se nalaže plaćanje naknade za ratnu štetu (razmatrane u predmetnom slučaju), nego onih kojima se nalaže isplata „stare“ devizne štednje (razmatrane u *Jeličić*). Sud, međutim, zapaža da je obim javnog duga, koji naizgled proizlazi iz ove dvije kategorije presuda, sličan (vidjeti *Pejaković i drugi protiv Bosne i Hercegovine*, br. 337/04 et al., stavovi 26-27, od 18. decembra 2007.)

Drugo, Vlada je predočila da mnogo lica potpadaju pod generalni plan za naknadu ratne štete, opisan u tački 10. gore u tekstu, i da bi bilo neprihvatljivo da se oni tretiraju drukčije od onih lica koja su pribavila pravosnažne presude u svoju korist. Sud se ne slaže s tim. Iako je situacija takva da jedan značajan broj tužbenih zahtjeva koji se odnose na ratnu štetu, a koji još uvijek nisu okončani, može dovesti do potrebe da se oni zamijene jednim generalnim planom za naknadu štete (vidjeti, analogno, *Poznanski i drugi protiv Njemačke* (dec), br. 25101/05 od 3. jula 2007.), ovo nikako ne utiče na obavezu tužene države da izvrši presude koje su postale pravosnažne prije izrade takvog plana.

Prema tome, Sud ne vidi razloga za odstupanje od jurisprudencije *Jeličić*. Pošto pravosnažne presude koje su razmatrane u predmetnom slučaju nisu još uvijek u potpunosti izvršene, a ovakva situacija traje već više od četiri godine, postoji povreda člana 6. Konvencije i člana 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

II. PRIMJENA ČLANA 46. I ČLANA 41. KONVENCIJE

A. Član 46. Konvencije

16. Član 46. Konvencije predviđa:

„1. Visoke strane ugovornice preuzimaju obavezu da postupaju u skladu sa konačnom presudom Suda u svakom predmetu u kome su stranke.

2. Konačna odluka Suda se dostavlja Komitetu ministara koji nadgleda njeno izvršenje.“

17. Povreda koju je Sud utvrdio u predmetnom slučaju odražava se na veliki broj lica (vidjeti tačku 11. gore). Pred Sudom se već nalazi više od stotinu sličnih aplikacija. Zbog toga, prije nego započne razmatranje pojedinačnih zahtjeva

aplikanata za isplatom pravične naknade po članu 41. Konvencije, Sud želi da ispita kakve posljedice za tuženu stranu može proizvesti član 46. Konvencije. Sud ponavlja da su prema članu 46. Konvencije visoke strane ugovornice preuzele obavezu da postupaju u skladu sa konačnim presudama Suda u svakom predmetu u kojem su one stranke, a da izvršenje nadgleda Komitet ministara Vijeća Evrope. To znači da presuda u kojoj je Sud utvrdio povredu nameće tuženoj državi zakonsku obavezu ne samo da zainteresovanim stranama isplati dosuđene iznose na ime pravične naknade po članu 41., nego i da implementira odgovarajuće generalne i/ili individualne mjere pod nadzorom Komiteta ministara. Takve mjere se moraju poduzeti i u odnosu na ostala lica koja su u istom položaju kao i aplikanti, prije svega rješavanjem problema koji su doveli do povreda koje je Sud utvrdio (vidjeti *Karanović protiv Bosne i Hercegovine*, br. 39462/03, tačka 28., od 20. novembra 2007. i citirane odluke).

18. Što se tiče sličnih aplikacija podnesenih Sudu prije donošenja predmetne presude, koje će uskoro biti dostavljene Vladi u skladu sa pravilom 54. stav 2(b) Poslovnika Suda, Sud smatra da tužena država mora dodijeliti adekvatnu i dovoljnu naknadu svim aplikantima. Takva naknada može se postići i *ad hoc* rješenjima, kao što su prijateljske nagodbe sa aplikantima ili jednostrane ponude za ispravljanje kršenja, u skladu sa uslovima koje postavlja Konvencija, a, prije svega, u skladu sa kriterijima navedenim u tačkama 20. i 21. dalje u tekstu (vidjeti *Burdov protiv Rusije* (br.2), br. 33509/04, tačka 145, ECHR 2009-).

B. Član 41. Konvencije

19. Član 41. Konvencije predviđa:

„Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili Protokola uz nju, a unutrašnje pravo visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj stranci.“

1. Šteta

20. Aplikanti su na ime materijalne štete tražili isplatu preostalog duga po presudi. Sud ponavlja da je najprihvatljiviji oblik naknade u slučajevima neizvršenja da se osigura izvršenje takvih presuda u potpunosti (vidjeti *Jeličić*, citirano gore u tekstu, tačka 53, i *Pejaković i drugi*, citirano gore u tekstu, tačka 31.) Navedeni princip jednako važi i za predmetni slučaj.

21. Pored toga, aplikanti su tražili po 3.000 KM na ime nematerijalne štete. Vlada je traženi iznos smatrala previsokim. Sud prihvata da su aplikanti pretrpjeli bol, brige i razočarenja zato što tužena država nije u potpunosti izvršila pravosnažne domaće presude koje su donesene u njihovu korist. Vršeci pravičnu procjenu u skladu sa članom 41. Konvencije, Sud dosuđuje iznos od 1.500 eura po aplikaciji (ne po aplikantu, kako su aplikanti tražili) plus sve takse koje se mogu zaračunati na navedeni iznos.

2. *Troškovi i izdaci*

22. Aplikanti nisu podnijeli zahtjev za naknadu troškova i izdataka.

3. *Zatezne kamate*

23. Sud smatra prikladnim da se zatezne kamate računaju na bazi najniže kreditne stope kod Evropske centralne banke na koju se dodaje 3% (tri posto).

IZ GORE NAVEDENIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Odlučuje* da spoji aplikacije;

2. *Proglašava* aplikacije dopuštenim;

3. *Presuđuje* da postoji kršenje člana 6. stav 1. Konvencije;

4. *Presuđuje* da postoji kršenje člana 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju;

5. *Presuđuje*

(a) da tužena država treba da osigura izvršenje domaćih presuda koje su razmatrane u predmetnom slučaju, i, pored toga, da aplikantima na ime nematerijalne štete isplati, u roku od tri mjeseca od dana kada je ova presuda postala konačna, u skladu s članom 44. stavom 2. Konvencije, iznos od 1.500 eura (hiljaduipetstotina eura) po aplikaciji, plus sve takse koje se mogu zaračunati na taj iznos, pretvoreno u konvertibilne marke po stopi koja se primjenjuje na dan isplate;

(b) da će se nakon isteka perioda od tri mjeseca, sve do isplate, plaćati obična kamata na navedeni iznos po stopi jednakoj najnižoj kreditnoj stopi Evropske centralne banke za period neizmirenja, uvećana za 3%;

6. *Odbija* preostali dio zahtjeva aplikanata za pravičnu nadoknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i objavljeno u pismenom obliku dana 10. novembra 2009., u skladu s pravilom 77. stavom 2. i 3. Pravila Suda.

T.L. EARLY
Registrar

Nicolas BRATZA
Predsjednik